CLUBUL TEMERARILOR
IOAN MICU
ENIGMA PEŞTERII DIN TÎMPA
59

IOAN MICU

ENIGMA PEȘTERII DIN TÂMPA

I

59

EDITURA TINERETULUI

Enigma peșterii din Tâmpa
Ioan Micu

EDITURA TINERETULUI
București, 1969

Redactor: Delia Damirescu
Tehnoredactor: Gabriela Iliopolos
Copertă: Ionescu Dumitru
Digitalizare: EPUB

Capitolul 1

S.O.S.!

Se îngână ziua cu noaptea...

În cameră e încă întuneric. Paul se săltă în capul oaselor și întinde mâna după deșteptător. Limbile fosforescente ale acestuia îl fac să tresară. Apoi, în cea mai perfectă liniște, coboară din pat, își ia cămașa, pantalonii și pantofii de tenis, deschide ușurel-ușurel fereastra, trece peste pervaz, o închide cu aceeași grijă, și cu pași de pisică se îndreaptă spre fundul curții.

După scurtă vreme se aude o cucuvea...

De la primul etaj al casei vecine răspunde un miorlăit prelung...

— Pst! se arată după aceea un cap zbârlit pe balustrada terasei.

— Pst!... Hai!... îl cheamă cel de jos.

— Acușica... Numa' niţică răbdare, că abia plecă bunica.

Răcoarea crudă a dimineţii de vară, cu cerul înalt, departe, alburiu, cu ceaţa care se ridică din rouă presărată în puzderie de diamante prin iarbă și straturile de flori, se strecoară și în trupul băiatului. Îl înviorează, dar îl și înfioară. E destul de obosit, adormise târziu, măcinat de aceleași neliniști care-l fac să se agite de colo-colo, pregătindu-se să mai lanseze un semnal, însă peste gardul celeilalte curţi sar alţi doi copii, îmbrăcaţi tot în cămăși albe, scutindu-l să mai repete strigătul păsării aceleia de noapte.

— Sunteţi gata? întrebă unul dintre noii veniţi.

Paul raportează șoptit:

— Gata! Coboară și Fane. Fetele s-or fi sculat?

— Le-am miorlăit de două ori sub fereastră, dar degeaba. A, uite-l pe Fane!

— Salut, băieţi!

— Salut!

— Haideţi!

Grupul celor patru cămăși albe se furișează pe după colţul casei, tiptil-tiptil, și se oprește în poartă. Adrian îi domolește cu un semn, scoate capul în stradă, cercetează atent, cu aer misterios, împrejurimile, scrutează până departe în dreapta și în stânga și, pentru că nu vede nimic

și pe nimeni, își îndeamnă „subordonații“ să-l urmeze...

Nu merg mult. Se opresc sub balconul unui bloc.

— Stați aici!... Să le mai chem o dată!...

În fugă, Adrian traversează și se adăpostește cu spatele de o poartă, de parcă s-ar fi apărat de niște țintași nevăzuți. Din gâtlej îi pornește un miorlăit strident.

Niciun răspuns.

— Miauuuuu!... De această dată semnalul e de o intensitate mai mare, ceea ce face ca la unul din etajele superioare să se deschidă două ferestre. Una, fără să fie simțită, cealaltă cu zgomot.

Se aude vocea răgușită a unei femei:

— Fi-ți-ar mâțele de râs să-ți fie, madam Popescu!

O cutie de conserve, goală, se izbește zdrăngănind de trotuar, la numai câțiva pași de picioarele băiatului. Acesta tresare, oftează, fiindcă nu știe nimeni ce e-n sufletul lui, bagă mâinile în buzunarele pantalonilor – poartă pantaloni lungi, spre deosebire de restul băieților – el e mare, a terminat a opta, dă admiterea – și se sprijină mai bine cu spatele de poartă. „Ce mă fac cu adormitele astea?“ N-apucă să-și termine gândul, că se trezește pierzându-și echilibrul și cade, spre mirarea lui, pe spate.

— Vai!... Ce-i?... răsună două glasuri speriate.

Adrian, buimăcit de căzătură, nu înțelege cum de a ajuns cu obrazul la sandalele fetițelor.

— Șeful!

— Adrian! suflă a doua.

— A, voi ați deschis poarta!... se ridică el, scuturându-și înciudat pantalonii lungi. Somnoroaselor!

— Nu te supăra, am auzit de prima dată semnalul, acum mai bine de o jumătate de ceas, dar era încă acasă mama.

— Bine, bine...

— Cred că te-ai lovit zdravăn.

El le măsoară peste umăr:

— Ce, asta-i căzătură? Nici nu mă doare. De loc nu mă doare. Fără să-și dea seama că se contrazice își pipăie mereu spatele.

Acum grupul s-a mărit. Toți șase, departe de casă, deci fără teama de a fi descoperiți de ai lor, se grăbesc. Adrian, etalându-și ca un adevărat șef pantalonii lungi, e când în frunte, când în urmă, privindu-i ocrotitor, cu superioritate, copleșit de faptul că trebuie să le poarte de grijă acestor „puști“ pe care i-a sculat cu noaptea-n cap.

Acolo unde strada Castelului face unghi cu Ciucașului, în fața

transformatorului electric, șeful îi oprește. Își privește ceasul. Deși părinții i-l promiseseră numai dacă va lua admiterea, i l-au dat mai înainte, convinși fiind că acesta este cel mai grozav stimulent pentru un băiat dezghețat ca el.

— Ne vedem la punctul de întâlnire peste o jumătate de oră. Potriviți-vă ceasurile! La mine este cinci și patruzeci și șapte... Fiecare merge pe unde am stabilit aseară, nimeni nu se abate de la consemn! Respectați traseul. Perfect! Salut!

— Salut, Șefule! răspunde ceata.

...Și la șase și șaptesprezece minute în fața miliției stau cei șase copii, patru băieți și două fete, îndemnându-se unul pe altul să intre.

— De ce nu intri tu întâi, Adriane, ești șef?! face Aghiotantul, proptindu-și picioarele în prima treaptă a scării și opunând rezistență fratelui său care-l împinge din spate.

— De câte ori să-ți spun că eu trebuie să rămân ultimul? Vreau să văd dacă nu ne-a urmărit cineva.

Rodica, poreclită și Nas-în-vânt, își scutură codițele răsucite ca două coarne de berbec în jurul urechilor:

— Cine să ne urmărească? Nu cred ca „ei“ să știe de existența noastră. Petre nu ne-a trădat.

— Ce știi tu, femeie!? rostește hamletian cel cu pantaloni lungi. Și cu un gest îi arată strada: „Du-te la mânăstire!“

— Am văzut și noi „Hamlet“, răspunde înțepată „femeia“ de treisprezece ani. Nu mai gesticula, că era să-i bagi degetu-n ochi lui Fane. Și nu mai fă atâta caz de șefia ta.

— Nu fac niciun caz, dar sunt mai mare.

— Bine! se-nfurie Rodica. Am să-ți demonstrez că eu sunt mai matură! Dacă ție ți-e teamă, intru eu!

Adrian, însă, găsește un pretext prin care să nu i se scadă prestigiul și autoritatea:

— Să salvăm întâi femeile și copiii!... Bărbații rămân ultimii.

Cu un „Ha!“ scurt, pe care i-l aruncă sfidător în față, Nas-în-vânt împinge poarta...

După ce intră în curtea miliției, se opresc la câțiva pași de ghișeul prin care se vede un ofițer scriind. Acesta îi privește și cască ochii mirat:

— Ce-i cu dumneavoastră aici, tovarăși pionieri? Cam devreme pentru buletine.

Nu răspunde nimeni.

Ofițerul se ridică, ocolește masa și iese în curte.

— Ia spuneți lui nenea milițianul, ce doriți?

Privirile grupului coboară spre cizmele strălucitoare ale ofițerului, apoi se întorc spre Adrian, brusc. Acesta se înroșește ca un rac fiert, înghite de câteva ori în sec, după care dă drumul lecției învățate pe dinafară:

— Bună dimineața, tovarășe ofițer! Grupul „Brașovia“ are de comunicat o chestiune importantă tovarășului comandant al miliției!

Locotenentul major își reține cu greu zâmbetul care-i mijește în colțul gurii, ia poziția de drepți și salută:

— Bună dimineața, tovarăși din grupul „Brașovia“! Dumneavoastră, tovarășe – i se adresează lui Adrian – sunt convins că sunteți comandantul grupului.

— Da, Șeful! răspunde răspicat și umflându-și pieptul Adrian. Putem vorbi cu tovarășul comandant?

— Pentru moment, regret, dar nu e aici. Nu-mi puteți spune mie despre ce este vorba?

— Nu! Problema este foarte importantă, de viață și de moarte!

— Tovarășul comandant vine mai târziu. Eu n-aș putea să vă ajut cu nimic? insistă ofițerul.

Aghiotantul, care prinsese curaj, văzând seriozitatea și amabilitatea locotenentului major, se strecoară în fața fratelui său:

— Nu, tovarășe, numai cu tovarășul comandant!

Mâna puternică a Șefului îl cheamă la ordine. „Cheamă“ e un fel de a spune, pentru că bondocelul, apucat de guler și smucit cu putere la o parte, se învârtește de două ori precum pământul în jurul axei sale și ajunge în brațele lui Fane, zis „Arici“.

— Tu nu te băga!

— Îmi pare rău, tovarăși din grupul „Brașovia“, dar trebuie să-mi spuneți mie mai întâi despre ce e vorba, pentru ca să-i pot raporta tovarășului comandant. Și dacă dumnealui va socoti de cuviință, o să vă primească. Până atunci, poftiți și luați loc...

Fără să fi fost observat, din prag, un bărbat scund, puțin grăsuț, cu părul încărunțit, urmărește zâmbind conversația. Se pare că e acolo de vreo câteva minute, pentru că întreabă amuzat:

— Și ce-ați vrea să-i spuneți tovarășului comandant?

Toate capetele se răsucesc spre ușă. Ofițerul își pocnește călcâiele și salută militărește:

— Să trăiți, tovarășe colonel!

— Ce-i cu copiii?

— Vor să vorbească cu dumneavoastră.

— Ei, pițigoilor?! privește colonelul fețele serioase ale celor șase voinici.

— O chestiune de viață și de moarte! repetă misterios Adrian.

— Pe cuvântul dumitale? Glasul comandantului are un ton șăgalnic.

— Pe cuvântul nostru de pionieri! răspund toți în cor, chiar și Dudi-aghiotantul, cu toate că el nu are încă această calitate, de aceea nici nu poartă cravată.

— Dacă e o problemă atât de serioasă, poftiți la mine în birou... Numai să nu mă țineți mult, că am de lucru.

Încăperea în care intră e spațioasă, cu ferestre largi, prin care soarele își aruncă oblic razele-i lungi, roșietice, spuzind pereții.

— Să facem cunoștință! Eu sunt colonelul Jibleanu. Tovarășe Șef, prezentați-mi grupul!

Adrian înghite din nou în sec, ca întotdeauna când este pus într-o situație ieșită din comun, ia poziția de drepți, așa cum văzuse la ofițerul de serviciu, și se conformează:

— Eu sunt Adrian!... Rodica, Sanda – fetele fac câte o plecăciune – Paul, Fane și Dudi-aghiotantul. Băieții își scot pieptul, încercând să-l imite pe Șef.

— Aveți și aghiotant? Sunteți organizați, văd, după cum scrie la carte! Luați loc și povestiți-mi! Tovarășe Adrian, ce v-a făcut să veniți la miliție, la ora asta mai potrivită pentru somn, când soarele nu s-a ridicat bine deasupra munților?

În ochii băiatului se ivesc lacrimi, dar se stăpânește să nu se facă de râs în fața „subalternilor“. Răspunde cu glasul sugrumat:

— Tovarășe colonel, bandiții din coridorul secret l-au răpit pe Petre!

Capitolul 2

ENIGMA DIN CORIDORUL SECRET

Venirea lui Fane – tocmai din inima Olteniei, cu jargonul său plin de umor și cuvinte încă necunoscute pe aici, expresii ca „mă duc într-un fiștigoi“, ceea ce vrea să însemne mă duc într-o fugă, sau „văzuși, străfigă“, adică ai văzut, a strănutat, ori „mâncai tot cotoiul“, asta traducându-se prin expresia că a mâncat o pulpă întreagă de pui – a adus un plus de veselie dar și de neobișnuit în jocurile copiilor de pe strada Castelului. Neobișnuitul s-a manifestat printr-o subită dragoste pentru alpinism – și a pornit tocmai de la Fane, fiindcă vărul lui, Andrei Ionete, maestru al sportului, era alpinist – prilej de mândrie pentru copil, care nu mai contenea cu laudele: „Când bătu văru-meu recordul, fusei chiar lângă el! Io steteam jos, aproape de ăi din juriu. Doamne, Gogule, ce-l mai lăudau!... Mă, să-l fi văzut voi cum se ardica punând un picior ici, unul coló, cum bătea pioleții, cum sălta cu coarda după el!... Muică, ce m-aș fi suit și io! Uite-așa trăgea coarda, uite-așa! Și când ajunse sus, îmi făcu semn cu mâna... E grozav, mă, fantastic!“

La început ceilalți copii îl cam luaseră peste picior – ei erau de la munte, știau mai bine cum e cu alpinismul – fapt care nu l-a supărat câtuși de puțin pe micul „juvete“, așa cum îl porecliseră mai întâi. După ce se obișnuiseră cu el și nu-i mai luau în seamă ciudățeniile limbajului, renunțaseră și la supranumele de juvete. Sanda a fost aceea care – din pricină că el umbla totdeauna cu părul zbârlit, deși purta și un pieptene în buzunar – îl botezase „Ariciul“.

— Să-mi dai un miel! i-ar fi răspuns Fane.

— De ce? s-a mirat fata.

— Nu-mi schimbași numele?!

Bineînțeles că Sanda n-a avut de unde să-i dea miel, dar porecla a rămas...

Nu mică le-a fost nedumerirea părinților când, într-o bună zi, s-au trezit fără frânghiile de rufe, fără sârmele care atârnau prin poduri sau curți, fără ciocane, și când i-au văzut pe copii scotocind prin toate ungherele, scoțând din pereți, din magazii, scoabe, piroane, inele de fier...

Cu frânghiile făcute colac pe umeri, cu ghiozdanele, sacoșele și

rucsacurile ticsite de cuie, ținte, sârme, plecau dis-de-dimineață spre „Curmătură“ – și pe scările care urcă spinarea Tâmpei ajungeau în vârf.

Desigur, prima oară a fost mai complicat; Fane, care se pretindea atotcunoscător în tainele alpinismului, în realitate era „clei, tămâie“. El nu făcuse altceva decât să înflorească cu imaginația lui înflăcărată ceea ce-i povestise vărul său Ionete. Dar cum o idee se cere să fie pusă în practică – cel puțin așa socotise Adrian – au pornit asaltul unor stânci. Firește, nu înainte de a se informa despre regulile și tehnica acestui sport, din cărți și de la cinematograf ori televizor, în special dacă jurnalele de actualități cuprindeau vreo secvență cu „cățărături“, cum le zicea Fane. Și încetul cu încetul frânghiile de rufe s-au transformat în corzi veritabile; piroanele și scoabele deveniseră pioleți autentici, iar ciocanele – unele de lemn, care folosiseră la bătutul șnițelelor – erau ciocane alpine. Alpenstockuri încă nu-și procuraseră, dar nu era timpul pierdut.

În fine, în fiecare zi „atacau“ un obiectiv tot mai înalt. Așa au ajuns și pe colțul acela de stâncă, la vreo cincisprezece metri deasupra locului de pornire, mai sus de serpentina care trece spre Valea Răcădăului. Întâi urcase Adrian; mai greu, mai zdrelindu-și mâinile – gemând mut pentru a nu scădea în ochii „puștimii“, deși aproape îi dăduseră lacrimile – însă, oricum s-a umplut de glorie, adică a-ntins fosta frânghie de rufe până sus. După el, mult mai ușor, a urcat Paul. Al treilea a fost Petre.

Vrând să crească în ochii fetelor, în special să cucerească admirația „Taciturnei“, adică a Sandei, cu toate că avea coarda alături, Petre nu se ținea de ea, ci la fel ca Adrian se urca agățându-se de pietre, de buruieni groase, de rădăcini, până când s-a petrecut întâmplarea...

Ajunsese dincolo de jumătatea distanței, când un picior i-a alunecat și a rămas atârnat în mâini de o rădăcină groasă.

— Ține-te bine! i-a strigat Aghiotantul.

— Cad! a răcnit el înspăimântat. Se desprinde rădăcinaaa!

Într-adevăr, încet-încet, vâna aceea de lemn de care se prinsese cu toată desperarea începuse să cedeze, odată cu pământul în care era crescută.

— Coarda! Apuca-te de coardă! l-a îndemnat Adrian din vârful stâncii.

— N-o mai ajung!

— Fane! Întinde frânghia și trage-o spre el!... Mișcă mai repede!... Acum agață-te, Petrică!... Fugiți de-acolo!...

Era și timpul. Abia reușise să prindă cu o mână funia, că o bucată

mare de pământ s-a desprins cu rădăcină cu tot, năpustindu-se cu zgomot la vale.

Petre, uitând de sperietură, mai întâi s-a mirat, apoi a strigat cât l-au ținut puterile:

— O peșteră!... O peșteră, băieți, aici e o peșteră!

Toți au fost furați imediat de noutate.

— S-o vedem și noi!

— E mare?

— Nu-mi dau seama!

— Stați! a strigat Adrian, căruia îi venise o idee. Ariciule, trage coarda până ajunge Petrică în dreptul deschizăturii!... Foarte bine!... Spune, Petrache, ce vezi?

— O... o hrubă mare!

— Bine, cobor la tine... Ai pe ce să stai?

— Stau chiar pe gura peșterii...

Și cum se știe că e mai ușor să cobori decât să urci, din câteva mișcări acrobatice, ca la circ, Adrian a fost alături de descoperitor.

— E grozavă!... Fantastică!

— Da, mă, fantastică!

— Dacă am avea un chibrit...

— Să se ducă cineva!

Adrian s-a aplecat spre cei de jos:

— Legați restul de scule și satârul!... Le tragem sus... Aghiotantul, Taciturna și Nas-în-vânt se deplasează la domicilii! Aduceți tot ce găsiți pentru iluminat: lanterne, lumânări, felinare... În zece minute să-mi fiți aici! Executarea!... Paul, coboară și tu să ne ajuți!...

— Și eu ce fac? s-a înspăimântat Fane Mitache.

— După ce coboară Paul, urci și tu!... Și dă-i zor cu legatul sculelor!...

Frânghia a-nceput să se scuture, și pe nodurile ei s-a lăsat să alunece Paul.

— Într-adevăr, e colosală! O fi adâncă?

— Vedem noi numaidecât, i-a răspuns Petre. Așa, pare destul de adâncă.

Șeful a făcut câțiva pași în interior. Ceilalți l-au urmat.

— Heheheheiiiii! a chiuit Adrian spre străfundul peșterii, făcându-și mâinile pâlnie.

— Hehehei! i-a răspuns ecoul.

S-au privit plini de uimire.

— Tunelul ăsta duce în partea ailaltă! a exclamat Adrian, după o frântură de clipă.

— Unde în partea ailaltă?

De afară s-a auzit glasul speriat al „Ariciului“:

— Băieți! Ce-i cu voi? Cine face așa de urât?...

Dar nu i-a răspuns nimeni. Paul și Petre se gândeau la ceea ce le spusese Șeful. Fane a strigat din nou:

— Băieți, de ce nu-mi aruncați funia?... Nu m-auzirăți, măăăă?...

Adrian i-a făcut semn lui Petre să dea drumul frânghiei. Dar nu și-a desprins privirile din întunericul care începea la numai câțiva pași înaintea lui, întuneric care-l atrăgea, îl cutremura, fascinându-l în același timp. În mintea lui își făcuseră de-acum loc minunile pe care le-ar fi putut descoperi: silexuri, vase de lut umplute cu grâu, papirusuri cu aventuri ale unor cavaleri celebri, iatagane, tuiuri tătărăști, armuri teutonice... Peste toate însă plutea, împotriva tentației, un craniu cu orbitele căscate, negre de pământ, care-i rânjea știrb. Dar el, Adrian, era un temerar!...

— Uitași de mine, Șefule! s-a ițit la gura deschizăturii capul zbârlit al „Cavalerului Mitache“.

Șeful, care se închipuia deja un tânăr falnic, semeț, pe un cal înzăuat, așa cum văzuse prin filme, i-a făcut semn să tacă. Apoi a așteptat ca Ariciul să intre în peșteră, i-a adunat pe toți în jurul său și, asemeni unui erudit profesor de istorie, a-nceput să se plimbe prin fața lor, ținându-și mâinile la spate și explicându-le:

— Suntem informați – fără îndoială sursele nu sunt sigure – că între vechea cetate „Brașovia“, situată pe creasta muntelui Tâmpa, și Turnul Primăriei, a existat un tunel de legătură...

— Cum ziseși?! A existat o cetate cu numele de „Brașovia“?! l-a întrerupt, ridicând sprâncenele, Fane Mitache, zis Arici. „Brașovia“, auzi ce frumos sună! Da’ de unde știi?

— Ei, de unde?! De la istorie. Apoi își drese glasul, revenind la tonul de mai înainte: Vă rog să nu mă întrerupeți... Din această cetate n-a mai rămas nimic... Deodată, Adrian s-a oprit locului, lovindu-se cu palma peste frunte, și-a adunat toate puterile ca să-și sugrume emoția, și-a izbucnit: Băieți, ce-ar fi să denumim grupul nostru „Brașovia“?!

— Grupul „Brașovia“?!... Fantastic!...

N-au mai putut continua. De jos s-au auzit câteva miorlăituri și strigăte de cucuvea.

— Ai noștri!... Veniră!... Cu feștilele!... și Fane s-a repezit spre ieșire, de era gata-gata să cadă-n cap.

— Era s-o feștelești, Ariciule!

— Io?! S-o crezi tu! a făcut el pe grozavul.

— Hai, hai, aruncă-le frânghia!

Aduseseră două felinare – dintre care unul cu sticla crăpată – o lanternă mare, lumânări și, nu se știe de unde, o lampă de petrol, pe care Dudi-aghiotantul – oricât a fost de încolțit cu întrebările – n-a vrut în ruptul capului să spună de unde a șterpelit-o, Adrian știind că în casa lor nu exista nicăieri un asemenea obiect.

— Acum, pentru că nu lipsește nimeni, s-a întors Șeful către grup, lăsând baltă „ancheta cu privire la proveniența lămpii cu petrol“, ascultați cu toții ce am hotărât: Liniște!... Fetelor, lăsați chicoteala!... Dudi, scoate degetul din nas!... Atențiune!... De astăzi înainte – Șeful a devenit marțial – grupul nostru va fi supranumit „Brașovia“!... Grupul „Brașovia“!...

— Fantastic!

— Colosal!

Adrian s-a oțărât:

— Ce fantastic, ce colosal?!... *Miraculos,* poate, a găsit el o nouă expresie care nu făcea parte din vocabularul cetei.

— Oh, da, miraculos! a șoptit Taciturna.

— Tăcere, Taciturno!... Spuneam mai înainte băieților că am făcut o descoperire. Cu siguranță că ne aflăm între ruinele vechii Brașovii. De aici mi-a venit ideea cum să ne numim noi. Ca orice grup însă, care se constituie pentru operațiuni grave și serioase, trebuie să ne legăm prin jurământ că vom păstra taina acestei ascunzători, că vom ține secrete acțiunile noastre, acum și în vecii vecilor!...

— Să jurăm! a propus Fane.

— Da! Să jurăm pe cuvântul nostru de pionieri!

— Pe cuvântul nostru de pionieri! au răsunat glasurile copiilor.

Numai că imediat s-a auzit Dudi-aghiotantul smiorcăind. Buza de jos i se întinsese și bărbia îi tremura.

— Eu... eu... pe ce să mă jurrrr?...

Adrian a devenit dintr-o dată mai tandru, așa cum nu-l cunoștea niciunul din grup:

— Dudi, băiețel, ce-i cu tine?

— Hai mă, Dudi, stai mereu! s-a înduioșat și Fane.

Aghiotantul nu și-a mai putut opri nodul care i se pusese în gât și a izbucnit în niște lacrimi mari cât pumnul:

— Eu nu sunt... pionier, a bâiguit el printre sughițuri.

— Așa e, uitasem! Și Șeful, nu degeaba era cel mai mare, a găsit soluția: Tu juri pe cuvântul tău de viitor pionier!

Printre nourii de pe fruntea băiețelului s-a ivit soarele. Și-a șters nasul cu dosul palmei, și-a ridicat cu un gest eroic pantalonii și, lipindu-și palmele de coapsele zgâriate, a răcnit:

— Pe cuvântul meu de viitor pionier!

— E-n regulă! Acum, la treabă! Adrian a luat în mână satârul și lanterna: Fane, aprinde „mijloacele de iluminat“ și împarte-le!... Pornim în următoarea ordine: fetele la mijloc. Eu în frunte. Dudi lângă mine. Restul băieților formează ariergarda. Gata?

— Gata! au răspuns cele șase glasuri, hotărâte să cucerească tainicul coridor.

Lumina tremurătoare a lanternei, felinarelor și lumânărilor – lampa o lăsaseră la intrare – descoperea în fața copiilor un gang care la fiecare pas cotea când într-o parte, când în cealaltă, mergând parcă spre centrul muntelui. Bolțile de piatră sclipeau de umezeală. Ici-colo apăreau spații goale, din care căzuseră pietrele. În locul acestora se vedea pământul negru. Câte o rădăcină rătăcită spânzura de tavan, asemeni unor tentacule ale cine știe cărei caracatițe. Se cunoștea că tunelul fusese cioplit de o mână omenească. Acolo unde stâncile se întrerupeau, bolțile erau făcute din bolovani șlefuiți, lipiți între ei cu o tencuială solidă care, lovită de satâr, scotea scântei.

Aerul era înecăcios, mirosea a mucegai. Pe măsură ce înaintau se făcea mai rece, iar drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Tot mai multe lespezi, desprinse din pereți, le astupau calea. Nu vorbea niciunul, deși toți ar fi vrut să se întoarcă; în inimi li se cuibărise o teamă nedeslușită, dar n-o rosteau, să nu se facă de râs unii față de alții. Puneau „feștilele“, cum le numise Fane, deoparte, apucau lespedea care-i împiedica să înainteze și, opintindu-se din răsputeri, își croiau drum liber, să ajungă în partea „cealaltă“, despre care le vorbise Șeful. Apoi tot el, cu satârul pregătit, înainta în frunte, așteptând să apară din întuneric vreo pasăre de noapte, ori vreun liliac vampir, cum aflase că există prin asemenea locuri. Dar nimic.

Coridorul o lua când spre dreapta, când spre stânga.

Ajungând într-un loc mai larg, au constatat o bifurcație mare spre dreapta.

— Rămâneți pe loc! a ordonat Adrian. Voi cerceta singur, n-are rost să ne strecurăm toți. Dacă dau de ceva, vin și vă chem.

Înainta pas cu pas, tatonând terenul. Pereții coridorului acestuia

erau tencuiți în întregime. În tavan, o spărtură folosea drept gură de aerisire, dar se pare că fusese astupată. Apoi bifurcația s-a lărgit, și Adrian a intrat într-o cameră spațioasă, în care o masă și două scaune stăteau neclintite într-un colț. Pe masă – două cutii de conserve, goale, mucegăite, fără etichete. În rest, nimic, nici urmă de tuiuri tătărăști, coifuri sau armuri medievale. S-a întors la grup, dezamăgit.

— Ce ai găsit?

— Nimic. Să mergem!

Un felinar se stinsese demult, după el o lumânare. Celălalt felinar abia mai pâlpâia. Deodată coridorul s-a înfundat brusc. Erau într-un fel de încăpere mai mărișoară, perfect rotundă, care nu avea altă ieșire decât gangul pe care veniseră. Dudi a tușit aproape sufocat. Nas-în-vânt a îndrăznit să șoptească:

— Nu prea e aer... Poate ar fi mai bine să ne întoarcem...

Dar Adrian, ca orice șef, având o cultură vastă – citise nu știu câte cărți cu peșteri și tunele ale piraților, haiducilor, „Contele de Monte-Cristo“, „Ultimul mohican“ – a poruncit:

— Pipăiți pereții! Trebuie să existe un mecanism care să deschidă ușa secretă.

Dintr-o dată și-au amintit cu toții de basmele Șeherazadei, de filme, de cărțile de aventuri citite pe ascuns. Nas-în-vânt obișnuia să pună în manualul de limba franceză romanul pe care nu-l putea lăsa din mână; Fane se băga sub plapumă și, la lumina lanternei, parcurgea grăbit filă după fila, sorbind palpitantele întâmplări ale lui Winnetou; Taciturna ascundea ochelarii bunicii și, până când să și-i găsească, fata „învăța“ de zor ce făcuse „Regina Margot“ la vremea ei... În sfârșit, fiecare avea o metodă. De aceea nimeni nu s-a mirat auzind porunca lui Adrian. Imediat, în pereți, au început bocăniturile. Au luat piatră cu piatră, lespede cu lespede, dar ușa tainică nu și-a trădat existența... S-au adunat în mijlocul încăperii. Stăteau pe vine, ca indienii la sfat. Obosiseră, dar ardeau de curiozitate. Și se închipuiau cu adevărat indieni. Marea căpetenie „Pană de arici“ a oftat plin de amărăciune:

— N-o găsirăm!...

Una dintre „amazoane“ și-a lăsat capul în piept:

— Poate nici nu există...

Dar „Împăratul Adrian“ a contrazis-o:

— Simți că e un curent de aer?

— Da.

— Atunci înseamnă că există o ușă, sau o deschizătură pentru

ventilație. Nu puteau trăi ca șobolanii.

— Bine, bine, dar unde e?

— Mai stăm puțin, și o luăm de la capăt.

A oftat fiecare în felul lui, și așa au făcut. Însă tot degeaba. Până când Dudi-aghiotantul, care se învârtea mereu în fața a două pietre mari, fără a îndrăzni să se apropie prea mult de ele, a strigat, la fel cum făcuse Petre mai înainte:

— Cad!

S-au bulucit într-acolo.

Din nebăgare de seamă, împiedicându-se, Dudi a apăsat o lespede, și aceasta s-a dat în lături. Un val de aer proaspăt a năvălit în încăperea în care se aflau.

— Colosal!

— Fantastic!

— Miraculos!

— Stați! a strigat Șeful. Atenție mărită!... Să nu fie capcane... Pe aici pot fi o mulțime de „chestii“...

Au pășit în noul coridor care semăna leit cu primul, doar că aici era mai mult aer, dar „chestiile“ la care se aștepta Adrian nu se iveau de nicăieri. La un moment dat, însă – probabil fiindcă cineva călcase sau atinsese din neatenție vreun mecanism secret – în fața lui Adrian a coborât cu o viteză uimitoare un grătar de fier care le-a blocat înaintarea.

Apariția grătarului ca și zgomotul produs de acesta i-a încremenit. Și graiul parcă le pierise. Dudi îl ținea de brăcinar pe Paul, iar Sanda rămăsese cu gura căscată și ochii holbați la drugii aceia ruginiți care apăruseră ca din pământ înaintea lor.

Au trecut minute lungi, fără să îndrăznească vreunul să vorbească. Într-un târziu, tot Dudi, căruia îi trecuse spaima, a întrebat:

— Nu mai mergem?

Atunci de-abia s-au dezmeticit cu toții. Atâta s-au sucit, atâta s-au învârtit, până când Paul, care se va dovedi și mai târziu un adevărat viteaz, a dat peste un mâner ascuns într-o cutie metalică, bine camuflată în stâncă. Mânerul acela declanșa mecanismul grătarului, făcându-l să urce și să coboare. Cum călcai pe el, cum se ridicau sau se lăsau gratiile.

— Ați văzut c-am avut dreptate? s-a fălit Adrian. Am spus eu că pe aici sunt curse. Acum trebuie să înaintăm cu și mai mare băgare de seamă.

După un timp, gangul s-a lărgit, era mai puțin distrus. Lanterna băiatului cu pantaloni lungi descria cercuri mari pe pereți, studiind fiecare

crăpătură. Nici umezeala nu ajunsese până aici. Aerul era plăcut, rece, dar uscat. Dintr-o dată lanterna n-a mai întâlnit niciun obstacol, și lumina ei s-a prelungit într-un hău negru.

— Ce peșteră mare!

Razele lanternei scormoneau pietrișul așternut la picioarele lor.

— Adrian, uite!...

În glasul Taciturnei ceilalți au ghicit o îngrijorare care le-a născut fiori în șira spinării.

— Ce-i?

— Uite!... Un schelet!...

— „Casa morților“!

— Începe să-mi fie frică!

— Nu vă speriați!... Sunt numai oase!

— Și mucuri de țigări!...

— Da, și mucuri de țigări, concluzionă Șeful. Pe aici umblă oameni!...

Capitolul 3

WIENER-WALZER

Deasupra pieței centrale a orașului, masiv și impunător, retezat parcă la vârf, înfipt bine pe pământul acesta pietros și aprig, dăinuie de mai multe sute de ani – pavăză a vechii cetăți – bastionul tăbăcarilor, puternică fortăreață cu creneluri și ambrazuri, temeinic ridicată din steiuri dăltuite. De aici, până la celălalt bastion, al țesătorilor, se-ntinde un univers nesfârșit, plin de ascunzișuri și taine, imperiul copiilor: serpentine așternute cu pietriș; brazi, arțari și fagi seculari cu inimioare încrustate în scoarță; tufișuri și arbuști de soc și măceși, al căror miros se împletește cu cel de rășină; garduri vii – mărginind aleile ca niște balustrade – în care se recunoaște mâna măiastră a grădinarului; flori și ciripit de păsărele; bănci de lemn sau de piatră, ademenind spre odihnă și reverie; enigme nedezlegate de veacuri; amintiri risipite în timp și printre copaci, în iarba și frunzele uscate și depuse în straturi; șoapte ascunse și răzlețite în aer, dar rămase aci, suspendate de crengi sau zburând de colo-colo, ca niște fluturi nevăzuți; castelul de apă...

Omul în pantaloni lungi și-a privit ceasul pentru a treia oară. Lângă el, pe aceeași bancă, Dudi-aghiotantul scormonea pietrișul cu vârful sandalei.

— Termină, Dudi!

— Ce te „inervezi“? Încă nu-i zece!

— De unde știi tu că nu-i zece?

— Păi se vede ceasul din turnul primăriei. Uite, e zece fără trei minute.

— Nu te mai lua după ăla din turn; merge prost. E zece fără două... Doar știi că l-am potrivit după radio.

— Lasă că vin ei...

Nerăbdător, Adrian s-a ridicat pentru a se uita spre capetele aleii. Cu un gest de nemulțumire și-a scos ochelarii de soare, doar-doar o vedea pe vreunul dintre cei așteptați.

— Mi-e sete, Adriane!

— Nu mă sâcâi. Du-te și bea singur!

— Dar n-ajung, vino, să mă ții.

De la nivelul promenadei – pe marginea căreia se zbenguie numeroși copii, într-un chioșc anume amenajat, cu bare de gimnastică, balansoare și leagăne – crește un perete care se sfârșește într-o terasă. Acolo, deasupra, la câțiva metri în interior, se înalță acoperișul castelului de apă, ferit privirilor de un hățiș des, prin care se încâlcesc plante agățătoare. Clădirea lasă impresia că se prelungește pe sub perdeaua de verdeață, din munte în afară, de parcă muntele ar fi fost adus aici și așezat peste o parte din ea, după ce fusese terminată.

Peretele, construit ca o stavilă împotriva alunecărilor de pământ, a torenților – din când în când bătrâna Tâmpă își învăluie crestele pleșuve în caiere de ceață, iar din ceruri se năpustesc puhoaie – e întregit arhitectonic de trei coloane, la picioarele cărora un mic havuz adună apa rece, cristalină, care țâșnește chiar din inima muntelui.

După ce și-a potolit setea, „marele aghiotant“, în vârstă de opt ani, a plescăit satisfăcut, slobozind un oftat de ușurare și, ținându-și fratele de mână, s-a întors spre bancă.

— Uite-i!

— Ați venit?

— Salut, Adriane!

— Care, Adriane? Când suntem în misiune eu sunt Șeful, e limpede?

Și-a pus mâinile la spate, și din trei pași i-a trecut în revistă:

— Fane!... Sanda!... Rodica!... Petre!... Paul!...

Copiii răspundeau scurt, luând poziția de „drepți“. Singură Taciturna a dat din cap.

— Dudi-aghiotantul!

Cel strigat însă, mic și îndesat, cu ochi negri ca pana corbului și părul blond – nu-și merita prin nimic titlul de aghiotant, dar i-a fost atribuit pentru că e fratele Șefului – urmărea zborul zglobiu al unui fluture mare, alb, care se învârtea la câțiva centimetri de nasul lui.

— Dudi-aghiotantul! a repetat sever Adrian, scăpărând scântei din priviri.

— Ia lasă-mă! Dudi, pe numele lui adevărat Tudor, și-a adunat sprâncenele, probabil vrând să se încrunte. Pe toți îi strigi: pe Paul, pe Rodica, pe mine, dar pe tine de ce nu te strigi?

Stupoare. Până și Adrian a rămas cu gura căscată. Apoi, revenindu-și, a tunat:

— Dudi-aghiotantul! Dacă nu răspunzi la apel, te trimit acasă. Disciplina-i disciplină.

— Bine... prezent... „șefule“! l-a zeflemisit bondocelul.

— Gata! Acum, pentru că suntem toți, la drum!

Desigur, perechile tinere, grupurile de pensionari cu părul nins, femeile care împingeau landouri, singuraticii care citeau ziare ori reviste – în sfârșit, toți cei care ieșiseră la aer curat, în această frumoasă dimineață de duminică – n-au fost deloc surprinși văzând cum un grup de copii o ia la goană pe serpentine.

Prin umbra deasă, plăcută, prin frunzișul foșnind sub adiere, ici-colo străbăteau raze pe care alergau gâzele...

S-au oprit unde ultima serpentină face o cotitură spre luminoasa Vale a Răcădăului. Cu un gest, Adrian le-a impus tăcerea. A cercetat atent împrejurimile, după care le-a împărțit sarcini.

— Aghiotantul și Taciturna rămân pe loc! Dacă ceva, cumva, pe undeva, înțelegeți... primejdie... vreun individ suspect... semnalul! De trei ori cucuveaua!

— N-ar fi mai bine să miaun?

Șeful și-a azvârlit brațele în lături, într-o atitudine de supremă nervozitate:

— Iar te bagi, Dudi? Te trimit acasă, ți-am mai spus! Apoi, îngăduitor: Bine, miaună, numai nu da apă la șoareci... Fane și Petre, la scorbură! Rodica, la fel. După echipament! Paul și cu mine ne furișăm să spionăm intrarea. Acționați! Când îmi auziți semnalul, vă apropiați. Totul în cea mai perfectă liniște!...

Numaidecât pădurea s-a umplut de foșnetul frunzelor uscate, de trosnetul vreascurilor – o atmosferă încordată, misterioasă, enigmatică, „lugubră“. Acesta era ultimul cuvânt învățat de Adrian.

Apoi tăcere. Scurtă.

O cucuvea și-a înălțat de trei ori glasul.

I-au răspuns o droaie de pisici.

Și din nou foșnet de frunze, trosnet de vreascuri...

Au făcut „joncțiunea“ la picioarele stâncii.

În vârf a apărut capul Șefului care, gesticulând larg și caraghios cu brațele, a șoptit ceva. Văzând că nu-i răspunde niciunul a strigat:

— Ați adus tot?

— Da!

— N-ați zărit pe nimeni?

— Nimeni! au răspuns cei de jos, neînțelegând de ce Adrian, care le recomandase să nu facă zgomot, țipă.

— Nimic suspect?

— Nimic suspect!

— Feriți... Lansez otgonul!...

Frânghia, de care altădată spânzuraseră cămășile, ciorapii și chiloțeii copiilor, devenită cu o zi înainte scară pentru explorări arheologice și alpine, s-a descolăcit pe toată lungimea stâncii. Băiatul cu pantaloni lungi a coborât din nod în nod – acestea reprezentau treptele scării – până la intrarea în coridorul secret. Din câteva mișcări sigure, a ridicat întregul lor arsenal de cercetători, după care, unul câte unul, toți membrii grupului „Brașovia“ au fost alături de șeful lor.

— Aprindeți felinarele!

— Și lumânările?

— Și... Sper că niciunul dintre voi n-a scăpat vreo vorbuliță pe acasă... Dacă ați suflat ceva, v-ați ars!

Copiii au schimbat priviri și au ridicat din umeri, plini de superioritate.

— Bine. Atunci, haideți!

Coridorul nu mai părea atât de înspăimântător, cu toate că din loc în loc se mai împiedicau. Mergeau fără teamă. Chiar și Adrian, care-și dădea importanța unui erou din lecturile sale, își ținea satârul foarte neglijent, încât, dacă într-o singură zi și într-o singură noapte, cât trecuse de la prima explorare, ar fi apărut pe-aici vreun liliac vampir sau vreun vultur uriaș, ori cine știe ce reptilă, ca-n filmul „Loana“, fără niciun fel de dificultate i-ar fi făcut mici fărâme. Nu mai erau atenți nici măcar la „chestii“, pentru că îi interesa altceva, cu totul altceva. O serie de întrebări care nu le dădea pace, care-i rodea. O curiozitate care se cerea satisfăcută. Cine sunt oamenii care umblă pe aici, ce fac, pe unde intră? Ale cui erau oasele scheletului descoperit? De ce muriseră oameni acolo? Muriseră, sau îi ucisese cineva? Unde-i cealaltă intrare?

Din prima încăpere, prin deschizătura descoperită de Dudi și numită „Intrarea aghiotantului“, și prin „Poarta comandantului“, denumire atribuită în cinstea lui Adrian, pentru ca posteritatea să-și amintească de glorioșii ei descoperitori, au pătruns în cel de al doilea tunel. Aici atenția le-a crescut. Șeful se oprea la fiecare pas. Asculta. Restul grupului – la fel.

Atâta vreme cât nu știau cine umblă prin aceste locuri, se impunea – în limbaj pionieresc – o vigilență crescută; nimeni nu știa de existența acestor catacombe, deci acei care călcau pe aici – fără îndoială oameni în toată firea, dovadă mucurile de țigări – ori se ascundeau, ori plănuiau ceva. Categoric, nu cu gânduri curate, din moment ce n-o făceau

la lumina zilei...

Pe neașteptate, băiatul cu pantaloni lungi s-a oprit:

— Stingeți! le-a spus cu glas scăzut, el însuși stingându-și lanterna.

De undeva, din față, venea un zvon de glasuri.

— Să nu scoateți o vorbă! a mai șoptit. Și nu mișcați!

A rămas fiecare unde se găsea. Stană de piatră. Dudi îl ținea strâns de mână pe Șef. După aproximativ un minut, acesta a ordonat:

— Înaintați cu cea mai mare băgare de seamă!... Nu tușiți, nu strănutați!... Mergeți lipiți de pereți! Dacă puteți, faceți-vă una cu el!... Dudi, să nu-mi dai drumul de mână!...

Metru cu metru, pas cu pas, frecându-și spatele de peretele galeriei, înaintau. Fiecare bucată de teren câștigată le scălda frunțile în sudoare rece. Aveau impresia că-și aud bătăile inimilor. În urechi simțeau un bâzâit ciudat, ca de albină. Scurgându-se o bună bucată de timp, au ajuns la capătul coridorului, unde se deschidea o gură uriașă, măcinată de vârstă. Aici s-au oprit.

Departe, tocmai în partea opusă a peșterii, se vedeau trei bărbați care mânuiau niște obiecte dreptunghiulare, albe. Trei felinare atârnate de colțuri de stâncă împrăștiau o lumină palidă. Glasurile oamenilor ajungeau până la urechile copiilor. Dar nu toate cuvintele se puteau înțelege.

— ...București...

— ...Omul nostru...

— ...Șapte minute...

— ...Trei patruzeci...

— ...Și trei patru'șapte...

După ce au așezat într-o firidă mai multe dintre obiectele pe care le văzuse grupul, bărbații au astupat-o cu o placă mare – nu se putea distinge ce era – au luat felinarele și au plecat...

Multă vreme, însă, ecourile vocii lor s-au mai auzit în gangul în care stăteau curajoșii.

— ...Pleacă la și patru'șapte...

— ...Douăzeci de kilograme...

— ...La șase jumătate...

Apoi s-a lăsat tăcerea; o tăcere plină de respirații grele, înăbușite; plină de teamă, de întuneric; o liniște asurzitoare, un zbucium interior nedefinit...

Secundele treceau anevoie. Copiii se uitau țintă la Șef. Dar acesta

tăcea. Târziu de tot, cam după o oră, Adrian a îndrăznit să deschidă gura.

— Stați aici, mă duc singur!

— Și eu? s-a proțăpit Dudi în fața lui. Un aghiotant trebuie să-și urmeze șeful, nu?

— Așa e, însă în misiune specială rămâne pe loc. Este?

— Este! au răspuns ceilalți copii.

— Bun... Deci, eu plec să văd ce-i dincolo. Nu aprindeți încă nicio lumină. Nu faceți zgomot. Misiunile extraordinare se îndeplinesc fără murmur...

— E drept, a încuviințat Paul, dar dacă ți se întâmplă ceva, cum aflăm, ca să-ți putem veni în ajutor?

— Ce să mi se întâmple? „Probleme“ din alea cred că n-or mai fi. În orice caz, dacă e pericol... cucuveaua! Asta însemnând că trebuie s-o ștergeți. Iar de nu, miaun de trei ori și vă apropiați.

Șeful a plecat, ținând lanterna stinsă într-o mână și satârul în alta, fără să le mai dea alte lămuriri. Copiii priveau cum Adrian se pierde în beznă și simțeau că li se strâng inimile la gândul că șeful lor ar putea să pățească ceva. De pildă să-l prindă indivizii aceia și să-l tortureze, în ultimă instanță chiar să-l omoare. „Câte nu se pot întâmpla, nu?“ În același timp erau mândri că au un conducător atât de neînfricat.

Astfel s-au scurs multe clipe de tăcere, de întuneric. Așteptau cu încredere, când înfierbântați de dorința să alerge pe urmele lui Adrian, când stăpâniți de emoție, părându-li-se că se scufundă în grohotișul colțuros...

Năpustitor, un strigăt ascuțit a scrijelit bezna, lovindu-se de bolțile de piatră, de pereți, zguduind aerul:

— Băăăiețiiii!

Și în aceeași secundă fascicolul de lumină din lanterna Șefului i-a îndemnat să se avânte.

— Ce e?

— Ai descoperit ceva?

— Unde au dispărut?

— E vreun mister?

Când, în fine, s-au văzut alături de băiatul cu pantaloni lungi, acesta, cu un gest triumfător, le-a arătat rodul explorării sale, întreprinsă cu atâta curaj:

— Priviți, acesta-i adevărul!

Și „adevărul“ erau niște plăci indicatoare, din cele care se agață pe vagoanele de cale ferată, purtând inscripția: tren accelerat numărul

201, București-Nord – Budapest – Wien – Basel – Paris.

— Wiener-Walzer! a șoptit Taciturna. Ăsta e trenul cu care am plecat anul trecut în tabăra de pionieri.

— Ce să caute aici trenul tău?

— Dar astea? Nu sunt de la tren?

— Nu știu, n-am putut afla nimic. Asta-i tot ce am descoperit.

— Mister mare, Șefule! l-a tras de mânecă Fane.

— Da, mister!... Wiener-Walzer!...

— Schelete ai mai găsit?

— Nimic... Dar o să aflăm noi!

— Ce? s-au strâns toți în jurul lui Adrian.

— Vom vedea... Până atunci, știți să păstrați un secret?

— Da! au răspuns copiii, într-un glas.

— Și eu.

Capitolul 4

SFATUL DIN PEȘTERĂ
ȘI URMĂRILE LUI

A două zi, după strigătele de cucuvea și miorlăiturile de rigoare, membrii grupului „Brașovia“ s-au adunat chiar în peșteră, imediat lângă intrare. S-au așezat pe cei șapte bolovani, special cărați aici și rânduiți în cerc, și au ținut sfat. În mijloc, pe o lespede ce închipuia masa de taină, trona lampa adusă de Dudi. Lumina ei, abia licărind, cernută prin afumătura sticlei, se arunca pe fețele copiilor, colorându-le într-un galben-verzui, ridicându-le pe pereți umbre grotești, schimonosindu-i, lungindu-le nasurile, inimile...

— Să întocmim un plan! a spus într-un târziu Șeful, stând gânditor pe pietroiul lui.

— Ce plan, Adriane?

— Un plan de acțiune.

— Da, da, să facem un plan, a repetat Dudi.

— Pai, zi-l odată, Șefule! l-a îndemnat Fane.

— Ai răbdare, Ariciule!... Adrian s-a ridicat în picioare: Aseară am întocmit ordinea de bătaie și am pus la punct strategia!... E ceva colosal, miraculos!

— Miraculos?!

— Ohoho!!... Deschideți-vă urechile!... Mai întâi și-ntâi împresurăm locul. Ne vom târî ca niște șerpi prin iarbă... adică nu prin iarbă, că în peșteră nu e, ne vom târî ca niște șopârle printre pietre – Adrian s-a înflăcărat, iar umbra lui uriașă făcea mișcări ciudate – ne apropiem de ei și-i spionăm...

— Cum?

— Cu fler.

— Ce e aia?

Șeful l-a fulgerat cu privirea pe Dudi-aghiotantul care – și nu era pentru prima oară – îl punea din nou în încurcătură.

— Flerul e... ceva care au toți spionii și toți detectivii... Căutăm să descoperim cealaltă intrare și să-i urmărim.

S-au minunat cu toții când au auzit-o pe Taciturna rostind o frază

mai lungă:

— Băieți, nu vă supărați că mă amestec și eu, dar e oare bine ce facem? Să nu pățim ceva! Nu știm cu cine avem de-a face...

— Tu să vorbești la ora copiilor! Ascultați-mă pe mine, suntem pe cale să descoperim un lucru colosal, magnific! O să se mire o lume!

— Ca în „Cei șapte magnifici“?

— Nu, ca în „Cei șapte samurai“.

— Phi, ce filme, domnule, ce filme! se entuziasmă și Petrică. Trop, trop... pac, pac! Sau ălălalt cu săbiile: „În gard!“ Și pe urmă țac, țac, țac, țac, țac!

Nemaiizbutind să-și țină nervii în frâu, Adrian s-a oprit locului și a tunat:

— Eu îmi dau demisia! Ori mă ascultați, ori adio și n-am cuvinte! Așa vă țineți jurămintele?

— Fii cuminte, Șefule! De ce te-ai supărat pe degeaba? încercă, să-l domolească Rodica.

— Ce, mă, crezi că ești interesant? cuteză și Dudi.

Până și ochii Taciturnei, de un albastru adânc, așa cum e cerul de primăvară, i-au azvârlit băiatului cu pantaloni lungi o undă de reproș.

— Bine, trec cu vederea de data asta. Să continuăm. Noi toți suntem statul major și tot noi cei care executăm. Vom acționa în felul următor: câte unul va sta la pândă în peștera cea mare. Îl schimbăm din două în două ore. Ceilalți, în afară de mine și Paul, rămân aici. Noi mergem să căutăm cealaltă intrare, adică ieșire. Cine se oferă să stea primul la pândă?

Niciun răspuns.

— Atunci să tragem la sorți!

Și-au scris numele pe câte o hârtiuță din caietul de poezii al Taciturnei, și după ce le-au amestecat, Adrian a tras câte-un bilețel.

— Primul – Fane!... Al doilea – Nas-în-vânt!... Al treilea – Petre!... Și ultimul... ba nu, ultima – Sanda!

— Cum le nimeriși, Șefule, un băiat și-o fată, un băiat și-o fată?! râse Fane.

— Uite-așa, să-ntrebi tu!

— Și ce-avem de făcut acum? se interesă Paul.

— La treabă! Tu, Dudi, Fane și eu ne deplasăm. Restul rămâne aici sau se joacă!

— Stați! face deodată Taciturna, ducând degetul la buze.

— Ce mai e?

Inimile tuturor se opriră.

— Se aude ceva!... Mie mi-e teamă, șopti Sanda.

— S-ascultam!... Liniște!... Dudi, lasă felinarul.

Prin coridorul secret răzbăteau până la ei niște zgomote înfundate. Aveau impresia că bătea cineva cu ciocanul sau cu târnăcopul. În orice caz, bufniturile care se auzeau i-au înlemnit. Chiar și Adrian, care se dovedise până acum plin de inițiativă, se simțea încurcat. De aceea, salvarea n-a venit de la el, ci de la Petre. A luat lanterna din sacoșă, și fără să le spună un cuvânt a plecat în recunoaștere, spre locul „fatal“, unde, dacă n-ar fi existat frânghia de rufe transformată în scară alpină, pe care s-o arunce la timpul potrivit Fane Mitache, zis Arici, s-ar fi dus de-a berbeleacul – și cine știe ce s-ar mai fi întâmplat. (Pentru asta spusese c-o să-i fie recunoscător toată viața.)

S-a înapoiat după puțină vreme înfricoșat. Tremura tot și era gata-gata să plângă.

— Ce s-a-ntâmplat, Petrică?

— Cineva... ne-a astupat intrarea!

— Nu se poate! s-a repezit spre el Adrian. Nu se poate! Spune că nu e adevărat! Spune!...

— Ba da, așa e...

— O să murim aici! s-a văitat Aghiotantul.

— Taci, Dudi!

— De ce să tac? plângea el, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Să vezi ce-o să ne bată mama!... Și numai tu ești de vină!... Mare și...

— Încetează odată!... Fiți calmi, vă rog! Nu vă pierdeți cu firea! Trebuie să găsim o soluție... Nu te-ai înșelat, Petrică?

— Nu! Du-te și tu... ai să vezi...

— Nu pot părăsi grupul. Căpitanul de vapor piere împreună cu vasul pe care-l comandă!

— Care vas? a smiorcăit bondocelul.

Dar băiatul cu pantaloni lungi nu i-a mai răspuns. Simțea în gât o strângere ciudată. O gheară care încerca să-l sugrume.

Paul, care nu și-a pierdut o secundă cumpătul, s-a ridicat de pe bolovanul său, i-a smuls lanterna lui Petre și, cu multă atenție, oprindu-se la fiecare pas, s-a îndreptat spre ieșire.

Zgomotele nu se mai auzeau. Sau ei nu le mai auzeau – nu se știe. Cert este că Sanda, în tăcerea ei, se gândea la ceva, pentru că era frământată, pe față i se vedea un chin lăuntric, trădat de roșeața care-i

împurpurase obrajii.

— Băieți, a vorbit într-un târziu, dacă nu e pus ceva greu la intrare, să împingem cu toții.

— Și dacă cei care ne-au astupat intrarea ne așteaptă afară? întrebă Rodica.

— De ce să ne aștepte? Dacă voiau să ne facă vreun rău, veneau după noi. Poate nici nu știu că suntem aici.

— Uite, domnule, ce deșteaptă e Taciturna!

— Credeai că numai tu ești? strâmbă din nas Dudi.

— Așa credeam, se uită chiondorâș la el Adrian.

— Poate tocmai fiindcă știu că suntem aici ne-au blocat, a gândit cu glas tare Fane Mitache. Nas-în-vânt l-a repezit:

— Vorbești prostii!

— Lasă-l să vorbească! Și de ce să ne blocheze aici, Fane?

— Păi, știu eu? Ne-or fi închis ăia trei de ieri, care umblau cu bucățile de tablă, simțind că-i urmărim și...

— Ăia nu pot să fie, nu ne-au văzut. Să așteptăm întoarcerea lui Paul.

S-a așternut o tăcere grea. Nu li se auzea decât respirația. Din când în când Dudi-și sufla nasul. La vreo zece minute, licărul lanternei a apărut după cotul coridorului. Paul venea fluierând.

— Ce e?

— Ne-au astupat?

— Putem să ieșim?

— Așa-i că Petre s-a speriat degeaba?

— Liniște! a tunat Șeful. Raportează, Paul.

— Nu e nimic. (Rumoare.) Niște tăietori de lemne au doborât un copac, și a căzut la gura peșterii.

— Uf, ce spaimă am tras! Și-acum îmi ticăie inima!

— Bine că a fost numai atâta!

— Dacă așa stau lucrurile, a luat frâiele în mână Adrian, să ne vedem de treabă. Fane, treci de pază! Ai căzut primul la sorți.

Au pornit. Un grup spre copacul doborât, iar celălalt către partea opusă.

*

Seara se lăsa încet, acoperind Tâmpa în valuri de negură, adormind pădurea, păsările codrului, jivinele. Frunzele copacilor, țanțoșe până atunci, se plecau spre pământul din care-și trăgeau seva. O liniște

caldă, moale, începea să cuprindă natura. În aer plutea o lâncezeală, o amorțire, relaxarea de dinaintea somnului, destinderea aceea molcomă, atât de caracteristică.

Și totuși, în măruntaiele muntelui, acolo pe unde vreme îndelungată nu mai trecuse picior de om, șapte copii așteptau încordați. Nu mai știau de foame, nu mai știau de sete, somnul le pierise. Doi – Adrian și Paul – continuau să caute, iar ceilalți, strânși în jurul lui Petre, nu făceau nici cea mai mică mișcare. În bezna care domnea în încăpere nu li se vedeau decât ochii. Sticleau ca niște licurici, ațintiți în aceeași direcție. Fane se așezase cu fața-n jos, pe niște vreascuri aduse de afară. Fetele-și puseseră mâinile în poală și arar se uitau una la alta. Micuțul Dudi, care până atunci făcuse fel de fel de șotii, își strângea de la o vreme picioarele și se tot foia pe bolovanul său.

— Ce e, Dudi? l-a întrebat șoptit Petrică.

— Ni... nimic. Adică... vino să-ți spun la ureche... mi-e rușine.

Petrică înțelese:

— Hai, dă-mi mâna.

Taciturna tocmai voia să spună ceva, dar a așteptat până s-au întors cei doi.

— Am o propunere... Ca să mai treacă timpul, să vă citesc o poezie... E o poezie despre noi...

— Toată lumea e de acord? le-a cerut avizul Petre, care-l înlocuia pe Adrian. Și cum toți au dat afirmativ din cap, el făcu un semn spre Sanda, că poate să înceapă.

— Îmi trebuie lumină!

— Felinarul mai are doar puțin gaz. Dacă nu ține mult, îl aprind.

— Nu ține, te asigur.

Atât pentru că urma să se citească o poezie despre ei, cât și pentru faptul că Sanda vorbise enorm, în comparație cu alte zile, l-au determinat pe băiat să scapere unul din ultimele bețe de chibrituri și să dea foc fitilului. Nu se mai temeau că vor fi descoperiți de cineva, câtă vreme nu se întorseseră Adrian și Paul, așa că...

— Poezia se cheamă „Suntem alpiniști“...

Pe vârfuri de munte, pe creste,
Urcăm cu elan și avânt,
Senini, fără cute pe frunte
Și-n suflet cu dor și cu cânt.

Suntem pionieri, temerarii,
„Brașovia“ noi ne numim,

Iubim viața aspră de munte,
Pe culmi tot mai sus ne călim.

— Foarte frumos! a spus Fane de la locul său. Asta ar merge ca marș! Și încă ce mai marș! Îmi dai nițel caietul?... Ascultați: Ta-ra-ra-ra-ra-ri-ra-ri-ra. Pe vârfuri de munte, pe creste... Ra-ri-ra-ri-ri-ra-ra-ra... Urcăm cu elan și avânt... Este? Când ieșim de-aici îl pun pe note!...

— Te pricepi?

— Păi, dar!

— Te lauzi, Ariciule! îl luă peste picior Rodica.

— Io? și-a zbârlit țepii Fane. Am să-ți arăt eu ție, Nas-în-vânt!... Ia-ți caietul, Sanda!

Apoi iar s-a așternut tăcerea. Cam la un sfert de oră după ce Sanda terminase de citit, mai bine zis de recitat poezia, s-a auzit un glas:

— De ce n-or fi venind ai noștri? Era vocea lui Dudi. Mi-e foame!

— Da, ar cam fi timpul să se întoarcă, a constatat și Petre, cercetându-și ceasul cu limbi fosforescente. Nu li s-o fi întâmplat ceva?

Întrebarea lansată atât de liniștit a stârnit îngrijorare printre copii. Pe fețele luminate de felinarul gata să moară, se citea un pic de teamă. Deodată strigătul unei cucuvele s-a auzit limpede, deși venea de departe, parcă din fundul pământului.

— I-auziți!

— Sssst!

— Stinge felinarul!... Ce mai vrei, Dudi?

— Nimic, a scâncit bondocelul. Mi-e foame!

— Ai răbdare, acuma mergem acasă... Nu vă mai foiți! Le răspund!...

Un mieunat tânguitor a străbătut galeria... Strigătul cucuvelei, de undeva de mult mai aproape, a răsunat din nou. Apoi lanterna Șefului i-a „punctat“ pe fiecare. Scurt.

— Ura, copii! s-a repezit Adrian victorios spre grup. Am așteptat, am așteptat, dar nu zadarnic!... Ce e cu voi? De ce tăceți?

— Unde e... Paul? Și ce e aia legată de tine? a întrebat Petre.

— O sfoară!... Ha, ha, ha!... O sfoară ca toate sforile!... Am găsit-o „acolo“. Paul e la celălalt capăt.

— Eu nu-nțeleg nimic! s-a mirat Fane.

— Așezați-vă! Am să vă povestesc...

— Nu se poate mâine?

— De ce, Dudi?

— Mi-e foame! Mi-e foame, n-auzi?

— Totuși, trebuie să vă spun, nu? mai-mai că a strigat la aghiotant Șeful, și toată buna lui dispoziție s-a spulberat ca puful de păpădie, la o simplă undă de vânt.

— Lasă, Dudi, ne povestește, și pe urmă plecăm, a căutat Petre să-i împace pe cei doi frați. Ce, mori încă o jumătate de ora?

— Bine... Dar o jumătate de oră, nu mai mult! i-a amenințat aghiotantul cu degetul.

Dar nici când luna, spânzurată de cer, ajunsese de-acum deasupra creștetului Tâmpei, Adrian încă nu-și terminase relatarea. Fuseseră atât de captivați de povestire, încât uitaseră de haita lupilor ce le umbla prin stomacuri, nu se mai gândeau să se ducă acasă, uitaseră de toate, până și de Paul care „ținea legătura“ cu grupul printr-un simplu fir de sfoară de Manilla.

Singurul care n-a putut auzi sfârșitul povestirii a fost bondocelul. Ținut în brațe de Petre, mângâiat pe cap, așa cum mângâi mieii, trecuse pe nesimțite în brațele lui Morfeu... Mai întâi simțise o moleșeală plăcută, apoi niște cercuri i s-au ivit în fața ochilor, pe urmă ceață, crâmpeie de vată, fum – și dintr-o dată Petre a trebuit să-l susțină, altfel ar fi căzut pe grohotiș.

Au ieșit doar cinci din peșteră. Adrian s-a întors pe firul de Manilla, lângă Paul. Noaptea era răcoroasă, dar calmă. Nu se întâmpla nimic, nu se auzea nimic. Frunzele nu foșneau, crengile stăteau liniștite pe copaci, vreascurile dacă mai trosneau, dar vag, călcate de cine știe ce făptură nevinovată. Orașul se vedea ca-n palmă. Troleibuzele încă circulau. Fumul fabricilor și uzinelor se ridica drept ca o lumânare. Era acalmie, dar o acalmie de dinaintea unei furtuni.

(va urma)